

Không thông minh bẩm sinh, tôi làm gì cũng khó khăn

Trong công việc, đôi khi tôi bộc lộ ra sự ngây ngô mà bản thân không hề muốn.

Mọi người nếu gặp tôi ở bên ngoài sẽ có ấn tượng tốt về ngoại hình và học thức, nhưng tất cả đều từ sự nỗ lực của bản thân. Từ bé tôi sinh ra đã không thông minh, các bạn học một tiếng đã xong, tôi phải ngồi cả ngày đến mờ mắt mới đạt được kết quả như bạn bè. Nhưng tôi không bao giờ ngừng cố gắng trong việc học, và nhờ may mắn, tôi đỗ vào trường top đầu của Việt Nam, rồi lại thi đỗ học bổng chính phủ để theo học thạc sĩ ở nước ngoài. Bên ngoài nhìn nổi trội như vậy nhưng tôi bên trong trống rỗng.

Không có trí thông minh bẩm sinh, tôi làm gì cũng khó khăn. Đến giờ khi bọn trẻ thi thoảng khóc hỏi tôi là sao con cũng cố mà các bạn học ít hơn vẫn giỏi hơn con, chính tôi cũng không biết làm sao. Tôi cũng kể cho con những câu chuyện về truyền cảm hứng, khen ngợi rằng mẹ thấy con thông minh lắm, nhưng sâu thẳm trong tim tôi biết không thông minh bẩm sinh sẽ dẫn đến điều gì. Có lẽ tôi kém tư duy logic và không giỏi về các con số. Tôi rất muốn bản thân chín chắn hơn nhưng tính cách tôi vậy, khi tìm hiểu sâu sẽ thấy hơi ngô nghê, trẻ con.

Có lẽ vì vậy mà không hẹn nhưng trùng hợp, những người yêu và chồng cũ đều gọi tôi với biệt danh “bé ngố” hoặc tương tự. Tôi không hợp với những người triết lý sống quá sâu sắc hoặc phức tạp. Trong công việc, đôi khi tôi bộc lộ ra sự ngây ngô mà bản thân không hề muốn. Tôi cũng không rành những chuyện đối ngoại sắp quá phức tạp. Tôi muốn mình biết bon chen, nịnh nọt, khéo léo hơn với sếp, hoặc sắc sảo hơn khi tranh luận với đồng nghiệp. Đôi khi việc ngại không nói ra, ngại va chạm khiến tôi sau đó có cảm giác không thoải mái và bị đánh giá không cao.

Trong công việc là vậy, trong cuộc sống hôn nhân, tôi cũng thất bại. Dù bạn bè có nói đó là sự giải thoát, tôi cũng không thấy vui vẻ hay tự hào gì. Mọi người động viên tôi tìm kiếm tình yêu mới, rằng tôi có thể kiếm một người đàn ông giàu có để bao nuôi. Nhưng sao tính cách tôi không làm vậy được, dù cũng có vài người đạt tiêu chuẩn. Nếu khi tiếp xúc, thấy không phù hợp, sau vài lần chat hoặc gặp mặt, tôi đều từ chối. Cũng có những em ít tuổi hơn, chưa từng lập gia đình và có con. Tôi lại lo các em còn nhỏ hơn mình, mình trẻ con như vậy lại thêm những đứa trẻ của tôi, hợp lại sẽ thành gì đây. Cũng có những người hơn tuổi, đã ly hôn và có con. Tôi biết nói ra sẽ có nhiều phản đối, nhưng tôi không tự tin xây dựng hạnh

phức với 3-4 đứa trẻ khác biệt. Khi đi vào hôn nhân thực sự thì như vậy sẽ quá phức tạp.

Những người hơn tuổi tôi mà đủ vững vàng, trách nhiệm lại chưa có vợ con, chắc trên đời này đã hết, vì đàn ông tốt thì phụ nữ đã sớm “chốt kèo”. Quan niệm ở Việt Nam, phụ nữ đã ly hôn, có con thật khó để tìm kiếm hạnh phúc trọn vẹn cho mình. Với vốn ngoại ngữ tốt, tôi cũng trò chuyện với vài người nước ngoài độc thân, nơi thấy chuyện ly hôn và đã có con là bình thường, nhưng có lẽ gu của tôi vẫn là người Việt Nam nên cảm thấy lâu dài sẽ khó hòa hợp văn hoá. Nói vậy để thấy tôi tiêu chuẩn kép, thuộc típ người cổ hủ, cổ điển quá rồi, tư duy tình yêu và hôn nhân không hiện đại, tân tiến như bây giờ.

Tôi cố gắng tìm kiếm niềm vui từ những việc nhỏ nhất như nhảy theo nhạc, dẫn con đi chơi, đi dạo ở công viên. Nhưng hàng đêm, khi nằm một mình, tôi rất cô đơn, thèm một cái nắm tay, thèm được cùng ai đó đi dạo rồi kể về những chuyện nhí nhố sau một ngày dài. Sao tôi không thể có được hạnh phúc ấy? Biết mình hoàn cảnh như vậy nên tôi chịu khó làm ăn, mua sắm nhà cửa để con cái sau này có xuất phát điểm tốt hơn. Tôi lặn lội tìm ngân hàng lãi suất tốt để vay, chưa đến một năm, tôi mua đi bán lại mấy căn, rồi tìm khách cho thuê. Khỏi phải nói là mua nhà, sửa nhà vất vả thế nào, số tôi lặn lội nên lần nào cũng có vấn đề, cứ một mình chạy tới chạy lui, bị mẹ mắng không ra sao vì có một thân một mình mà cứ thích tự làm cho vất vả.

Công việc và tình cảm đều bế tắc nhưng tôi vẫn sống hết mình, trẻ trung so với 8x đời giữa, vui vẻ, xinh đẹp nên bên ngoài không ai hay biết. Tôi vừa đăng ký hiến tạng với hy vọng sau khi ra đi vẫn còn có thể mang lại giá trị cho cuộc đời. Nếu qua đời mà phổi vẫn có thể hít hà hương lúa mới và hương hoa Hà Nội, mắt vẫn có thể nhìn thấy biển trời, tim vẫn có thể đập loạn nhịp khi cảm nhận tình yêu của một ai, chẳng phải tuyệt diệu sao? Còn giờ, tôi vẫn cố gắng che đậy nỗi buồn, sống đầy đủ trách nhiệm với trên dưới, vì đã được sinh ra trên cuộc đời này và vì đã sinh ra các con.

Tôi viết lên đây đôi dòng chia sẻ để bản thân bớt trầm cảm. Cảm ơn các anh chị đã kiên nhẫn đọc hết.

Thu Nga